

Χού! χού! Χτυπάτε! Χού, χού! νά, τοῦ λύκου!
(Ὁ Δενοάλης κάνει νόημα, καί, ἅμα
τραβηχτῇ κι ἀνοίξῃ ἡ κορτίνα, μπαί-
νουνε τρέχοντας, πρῶτα ὁ ΚΑΚΟΣ
ΝΕΟΣ, ὁ ΑΝΤΡΕΤΤΟΣ, ὁ ΓΟΝ-
ΤΟΙ·ΝΟΣ, ὕστερα ὁ ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ
μασκαρεμένος σάν τρελός, καί ξολίσω
του ἄλλοι σκουτάροι καί παιδόπουλα.
Ἀπὸ τίς κάμαρες τῆς Ἰζόλδης προ-
βαίνει ἡ ΒΡΑΓΓΙΑΝΑ καί παίρνει
θέση στὸ πλευρὸ τῆς Ρήγισσας. Ὁ Τρι-
στάνος εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ τὸ
πλῆθος, τὸ ξαναμμένο καί χαρούμενο.
Εἶναι ντυμένος ὅπως τὸν ἔχει περιγρά-
ψει ὁ Δενοάλης, κ' ἔχει τὴν τσοπάνικη
ράβδα κρεμισμένη στὸ λαιμό. Τὸ χρώ-
μα του κ' ἡ θωριά του εἶναι τόσο ἁλ-
λαγμένα, πὺν δὲ γνωρίζεται ποιὸς εἶ-
ναι. Γυρνᾷ θαμάζοντας ὁλόγυρα τὸ
βλέμμα, σὰ νὰ πρῶτοβλέπη πράγματα
παράξενα καί ἄγνωστα. Στὸ βάθος ξε-
χωρίζουν οἱ δρόμοι γεμάτοι κόσμο, κ' οἱ
πύργοι φωτολουσμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιο.)

P.M. Φίλε μου, καλῶς ἦρθες! Ἔμπα μέσα!

ΤΡΙΣ. (μ' ἀλλαγμένη φωνή.)

Τρανέ μου ἀφέντη, πρῶτε τῶν Ρηγάδων,
τῶξερα γώ, πὼς ἅμα σ' ἀγναντέψω,
θὰ λιγωθῇ ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὴ γλύκα!
Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ, μεγάλε Ρήγα!
(Βγάζει τὴ ράβδα ἀπὸ τὸ λαιμὸ καί
τὴν ἀπιθώνει χάμου.)

P.M. Εὐχαριστῶ, ἀδερφέ μου· μὰ γιατί ἦρθες;
τί θέλεις; τί ζητεῖς;

ΤΡΙΣ. Ζητῶ ἓνα πράμα,
ποῦ νὰ μοῦ τάρνηθῇς, κρῖμα θὰ κάνης·
κι ἂν μοῦ τὸ δώκης, θὰ χαρῇ ἡ καρδιά σου.

P.M. Λέγε· τί θέλεις;

ΤΡΙΣ. Τὴ Ρήγισσα Ἰζόλδη,
τὴν ὀμορφὴν, ποῦ λάμπει στὸ πλευρό σου!
(Κοιτάζονται οἱ ἄλλοι μ' ἀπορία καί ξε-
καρδίζονται στὰ γέλοια.)

P.M. Ἄ! τὴ ρήγισσα! Κάτσε νὰ τὰ ποῦμε.

ΤΡΙΣ. Κι ἂν σοῦ τὴ δώσω, ἐσὺ τί θὰ μοῦ δώσης;
Τὴν ἀδερφή μου, τὴν ὡραία Μαυρούδω·
ἀγνὴ σάν τὸ νερό, κι ὁλόασπρη ὅλη
σάν πάχνη στὸ φαράγγι.

P.M. Κι ἂν σοῦ δώσω
τὴ ρήγισσά μου ἐγώ, τί θὰ τὴν κάνης;
ποῦ θὰ τὴν πᾶς;

ΤΡΙΣ. Στὰ σύννεφ' ἀποπάνου,
κοντὰ στὸν οὐρανό, σ' ἓνα παλάτι
γεράνιο καί κρυστάλλινο, ὅπου λάμπει
μέσ' στὰ λουλούδια ὁ ἥλιος, καί γλιστρώντας
οἱ ἄνεμοι παιγνιδίζουν. Δώσέ μου τὴ!
Θὰ παίζουμε τὸ σκλάβο καί τὴ ρήγισσα,
θὰ τὴ φιλῶ, θὰ με φιλῇ, καί νάνι
στὴν ἀγκαλιά της θὰ μᾶς κάνῃ ἡ Ἀγάπη!
(Ἡ Ἰζόλδη κάνει ἓνα κίνημα θυμοῦ.)

P.M. Στὰ λόγια εἶσαι τεχνίτης. Ὅμως ποῦθε
μιὰ τέτοια ἐλπίδα σοῦρθε, πὼς θὰ κλίνῃ

μὲ τὸν τρελόν, ἡ ρήγισσα ἡ ξανθὴ μου,
τὸν κουρεμένο σταυρωτά, καί τόσο
κακόμορφο στὴν ὄψη;

ΤΡΙΣ. Ἀφέντη, μ' ὅλο
τὸ δίκιο μου· γιατί πολὺ γιὰ δαύτη
πολέμησα καί ὑπόφερα· ἡ καρδιά μου
τρελάθηκε γιὰ δαύτη!

P.M. Καί ποιὸς εἶσαι
σύ; Ποιὸ ν' αἶναι τὸ νομά σου;

ΤΡΙΣ. (Ἐνῶ οἱ ἄλλοι προσέχουνε περιγελώντας,
νάκούσουνε τί θὰ πῇ.)

Τὸ νομά μου
εἶναι Στανότρις· μ' ἂν τὸ «τρι» χωρίσης
καί τὸ βάλῃς μπροστά, θάναι Τριστάνος....
ΟΙ ΑΡΧΟΝΤΕΣ (ξεσπώντας στὰ γέλοια.)

ὦχ, ὦ! Τριστάνος!

ΤΡΙΣ. (μὲ τόνο προσταγῆς.)

Αἶ, σωπάστε, δοῦλοι!

Ναί, ναί! Τριστάνος ἡ σωστή μου κλήση,
ποῦ μ' ἔβγαλε ἡ μητέρα μου, ἡ ὡραία
καί ἁμοιρὴ Ἡλιαβέλλα, γιὰ σημάδι
τοῦ πόνου τοῦ τριστέναχτου, σάν ἦρθα
στὸν κόσμο ἐγώ, γιὰ νὰ πεθάνῃ ἐκείνη!
Δὲ μὲ γνωρίζεις, ρήγισσα ξανθὴ μου;
ΙΖΟΛ. Φύγε! τὰ χωρατιά σου μὲ πειράζουν!
Διῶξ' τονε, Ρήγα Μάρκο!

P.M. Καταδέξου,
καλὴ μου Ἰζόλδη, νὰ τοῦ συμπαθήσης,
νὰ δοῦμε τί θὰ πῇ. — Τρελέ, ἡ Στανότρις
θάσαι, ἡ Τριστάνος· ὁ καθένας ἔχει
κ' ἓνα ὄνομα, θαρρῶ, μονάχα.

ΤΡΙΣ. Κ' ἔχει
καθένας καί τὴ μοῖρα του. Σὲ λένε
Μάρκο, γιατί γεννήθηκες στὸ ἔμπα
τοῦ τρίτου μήνα, ἀνάμεσα στὰ χιόνια
καί τάνθη, μὲ τὸ ζώδιο τοῦ Μάρτη·
γι' αὐτὸ σοῖ, μὲ τὴ μάρκα στὴ μορφὴ σου,
μαρτυρευτὴς καί θῦμα ἐσί, καί μπαίγνιο,
ρήγας μαζί καί μάρτυρας, — ὁ Μάρκος!

(Ἀκολουθεῖ)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Στὴ νιογέννητη κοινωνία μας ὑπάρχουνε τότες διὰ
πρόσωπα, ὁ μισοπολιτισμένος κι ὁ ἀπολίτιστος, ὁ μισοσκέ-
παστος κι ὁ βάρβαρος, ποῦ περ-ατεῖ γυμνός. ἴσως ὁ βάρ-
βαρος καλῆτερος, γιατί ἔχεις ἐλπίδα καί νὰ βάλῃ ῥοῦχα,
θὰ βάλῃ μάλιστα ἐκεῖνα ποῦ θὰ τοῦ διαλέξης, ἐνῶ μὲ τὸν
ἄλλονε δὲν ἔχεις, ἀφοῦ φορεῖ τὰ δικά του καί ξέρεις πὼς
δὲ θάλλῃ. ΨΥΧΑΡΗΣ

ΒΓΗΚΕ ΤΟ ΚΗΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ

(15 ΔΗΓΗΜΑΤΑ)

Καί πουλιέται 5 δρ. στὰ Γραφεῖα μας.

(Γιὰ τοὺς συνδρομητάδες τοῦ «Νουμά» δρ. 3. Στὸ ἐξω-
τερικόν, μαζί μὲ τὰ ταχυδρ., δρ. 3,50).